

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Mitrofanov Victor Xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxx, originar și domiciliat r-l Xxxxxx s. Xxxxxx str. Xxxxxxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 07.04.2016-12.05.2016*
2. *instanța de apel: 06.06.2016-15.02.2017*
3. *instanța de recurs: 26.04.2017 - 24.05.2017*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 12 mai 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Mitrofanov Victor Xxxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

A fost încasat din contul lui Mitrofanov V. în beneficiul statului suma de 694 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru efectuarea expertizei.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Mitrofanov V., la data de 30.12.2015, în jurul orei 19.10, conducând autocamionul de model Suzuki Aerio, cu n/î XXXXXXXX, se deplasa pe banda extremă stânga a carosabilului de pe str. Calea Moșilor, din direcția str. Ismail spre str. Petricani, mun. Chișinău. În timpul deplasării, conducătorul auto Mitrofanov V., nu a ținut permanent cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și a modalităților de

conducere a vehiculului, prin ce a încălcat cerințele art. 22 alin. (4) al Legii nr. 131 din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, ce stipulează că, participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluența și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic, ignorând și prevederile art. 45 alin. (1) lit. a), b), d) ce stipulează că, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, precum și prevederile pct. 45 alin. 2) ce stipulează că, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului; la fel, a încălcat și prevederile pct. 11 lit. f) al Regulamentului Circulației Rutiere, anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009 ce prevede că, conducătorul de vehicul este obligat la trecerile pentru pietoni cu circulația neregulată să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului, fapt în urma căruia, ajungând la trecerea neregulată pentru pietoni, semnalizată prin marcajul rutier 1.14.1 din Anexa nr. 4 a Regulamentului Circulației Rutiere, a comis tamponarea pietonului Patrașcu Vera, a.n. 1960, care traversa regulamentar partea carosabilă la trecerea neregulată pentru pietoni, pe str. Calea Moșilor de la dreapta la stânga relativ deplasării autoturismului indicat supra, care în urma leziunilor corporale, descrise în raportul de expertiză medico-legală nr. 2D/42 a decedat la spitalul de urgență la data de 03 ianuarie 2016.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* faptele inculpatului, Mitrofanov V., în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Mitrofanov V. să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului procurorul a invocat că:

- în partea ce ține de aplicarea pedepsei cu suspendare condiționată, conform art. 90 Cod penal, sentința este nemotivată;

- instanța de judecată nu a luat în considerație faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal din lipsă totală de prudență la trafic și manifestare criminală a neglijenței față de obligațiile ce-i revin la trafic, iar aplicarea pedepsei prea blânde nu v-a atinge scopul de reeducare a făptuitorului, consfințit de legea penală;

- instanța de judecată a neglijat prevederile art. 2, 7 și 75 Cod penal, iar în rezultat Mitrofanov V. ar putea comite alte infracțiuni analogice la trecerea unei perioade scurte de timp. Aplicarea unei pedepse prea blânde în cazul dat, nu-și v-a atinge scopul de prevenire a săvârșirii altor infracțiuni;

- inculpatul a săvârșit infracțiunea la trecerea nedirijată pentru pietoni, creând pericol prin metoda sa de conducere nu numai victimei infracțiunii, dar și oricărui alt participant la trafic, în zonă cu risc mare de accidente, fără a se convinge de securitatea în trafic și doar întâmplarea în astfel de caz a putut evita cauzarea unor consecințe mult mai grave decât cele produse.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a considerat, că prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, încadrând juridic corespunzător faptele reținute în sarcina inculpatului Mitrofanov V. și anume în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Instanța de apel a considerat, că prima instanță i-a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, respectând criteriile generale de individualizare a pedepsei și luând în considerație toate circumstanțele concrete, cele atenuante, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul infracțiunii săvârșite, personalitatea vinovatului, consecințele survenite, de asemenea a ținut cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane, precum și de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Totodată, instanța de apel a reținut și faptul, că prima instanță prin respectarea principiului nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările stabilite, a apreciat la justa valoare care din pedepsele prevăzute la sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, duce la atingerea scopurilor pedepsei penale.

În opinia instanței de apel, nu au fost stabilite temeiuri de a admite apelul acuzatorului de stat, de vreme ce pedeapsa stabilită sub formă de închisoare cu suspendarea executării acesteia corespunde limitei de 1/3 prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, în speță prevalând circumstanțele atenuante și anume inculpatul a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer, respectiv nu este rezonabilă izolarea acestuia de societate. Inculpatul a recuperat în întregime prejudicial material și moral cauzat prin infracțiune, iar succesul victimei nu are careva pretenții materiale față de inculpat.

Conform materialelor dosarului și rechizitoriului, în privința inculpatului nu au fost stabilite circumstanțe agravante sau alte temeieri, ce ar impune necesitatea izolării de societate a acestuia.

În cele din urmă instanța de apel a statuat, că concluziile primei instanțe cu privire la stabilirea pedepsei inculpatului, corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzut de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal și nu există motive de aplicare a pedepsei mai aspre, fiindcă s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei în ansamblu.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În susținerea poziției sale, procurorul invocă:

- instanța de apel nu a ținut cont de prevederile legale și respectiv hotărârea adoptată este una neîntemeiată, motivată inadecvat și pasibilă casării în partea individualizării pedepsei pentru inculpatul, Mitrofanov V., greșit fiindu-i aplicată pedeapsă conform prevederilor art. 90 Cod penal;

- în prezenta speță, instanța de apel pronunțând o decizie de condamnare cu suspendare a executării pedepsei, pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit a periclitat ordinea de drept, nefiind atins scopul principal și anume ca sancțiunea penală să-și poată îndeplini mai eficient rolul preventiv-educativ;

- infracțiunea de încălcare a regulilor de securitate a circulației, încălcare ce s-a soldat cu decesul unei persoane, săvârșită de Mitrofanov V., atentează la relațiile sociale ce vizează respectarea de către conducătorii mijloacelor de transport a regulilor circulației rutiere, obligația impusă fiecărui conducător de transport, care este un mijloc de pericol sporit pentru sănătatea și viața nu numai a șoferului, dar și a altor participanți la trafic;

- instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului urma să țină cont, că obiectul infracțiunii imputate lui Mitrofanov V. îl constituie relațiile sociale referitoare la securitatea circulației, mai mult ca atât, viața și sănătatea persoanei sunt valori incomensurabile. Tot pentru motivele specificate sus și în colaborare cu normele art. 61 și 75 Cod penal, în privința făptașului deja nu mai pot fi folosite alte măsuri de constrângere mai blânde. Aceste circumstanțe relevă faptul, că unica și indiscutabilă metodă de reeducare și corijare, este condamnarea inculpatului, la pedeapsa, potrivit solicitării invocate de procuror în cererea de apel;

- atât prima instanță, cât și cea de apel la stabilirea pedepsei inculpatului a încălcat dispoziția art. 90 Cod penal și anume în dispozitivul deciziei nu i-a fost stabilit careva interdicții acestuia.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente:

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427.

Reieșind din conținutul recursului, recurentul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, evidențiind anume temeiul, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel. Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu menținerea hotărârii primei instanțe și individualizarea pedepsei stabilite, considerând că inculpatului greșit i-a fost aplicat norma art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul penal consideră, că procurorul, de fapt, semnalează și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În același timp, Colegiul penal constată din recursul declarat, că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor cauzei, ce în opinia ultimului, indică la aplicarea nejustificată a suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare inculpatului, conform art. 90 Cod penal.

Referitor la temeiul de casare, invocat de recurent și stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal statuează, că acest temei pentru recurs, în prezenta speță nu este incident. La acest capitol, instanța de recurs menționează, că prin apelul declarat de către procuror, acesta a invocat ca argument de bază dezacordul cu aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, considerând că scopul pedepsei penale nu va fi atins, decât în cazul executării pedepsei reale cu închisoare, adică chestiune asupra căreia urma să se expună instanța de apel. În cele din urmă verificând, dacă instanța de apel s-a pronunțat asupra criticilor invocate de apelant și dacă conține concluzii întemeiate asupra considerentelor sale, din analiza hotărârii atacate, în viziunea Colegiului, această instanță nu a încălcat prevederile alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, fiind oferit răspuns la argumentul esențial, care a și constituit fondul apelului. În același context, Colegiul menționează că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Cât privește aserțiunile recurentului, precum că instanța de apel a preluat în hotărârea sa, constatări ale primei instanțe referitor la aplicarea pedepsei, Colegiul penal apreciază aceste critici ca neîntemeiate, deoarece potrivit considerentelor Curții Europene și anume în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație

penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis c. Spaniei, Heile c. Finlandei*).

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanțele de fond și-au motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind în privința acestuia suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art. 90 Cod penal.

Opozant celor invocate de recurent la capitolul efectuării unei individualizări eronate a pedepsei aplicate în privința inculpatului, conform art. 90 Cod penal, instanța de recurs relevă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare, și reeducare a condamnatului, și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o

pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art. 264 alin. (3) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani. Această infracțiune, clasificându-se ca gravă și comisă din imprudență, potrivit art. 16, 18 Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă, iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.*

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 4 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită din imprudență ce nu depășește 7 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs menționează, că instanțele de fond au reținut ca circumstanțe atenuante, recunoașterea vinei și căința sinceră, ce au atras incidența prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiindu-i redusă pedeapsa principală cu o treime, totodată ca circumstanțe atenuante conform art. 76 alin. (1) lit. e) Cod penal a fost stabilit și recuperarea pagubei pricinuite succesului părții vătămate, precum și comportamentul acestuia după comiterea

infracțiunii. Circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost constatate în cauza dată.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, Mitrofanov V., la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, la locul de trai și serviciu se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, susține moral și material tatăl în etate.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri. Reieșind din conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal consideră că acestea întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, învederând caracteristica pozitivă a inculpatului, lipsa antecedentelor penale, subsidiar ținând cont și de faptul că are grijă de tatăl în vârstă, fiind angajat în cadrul Serviciului Protecției Civile și Situațiilor Excepționale, în calitate de șef de echipă, a fost menționat nu o dată cu diplome de onoare pentru atitudine conștiincioasă față de exercitarea obligațiilor de serviciu, disciplină exemplară, perseverență, profesionalism, rezultate înalte în activitatea de serviciu, dând dovadă de merite deosebite în domeniul protecției populației, teritoriului, mediului înconjurător și proprietății. Un alt factor important, în opinia instanței de recurs este și comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, adică după comiterea accidentului rutier a acționat în așa fel pentru a anunța poliția, salvarea, a încercat să acorde primul ajutor victimei, până a veni echipa de salvare. Deși, după accidentul rutier săvârșit, victima a decedat la spital, inculpatul a acordat tot sprijinul material necesar apropiaților victimei, recuperând integral prejudiciul material și căindu-se sincer de cele comise, astfel încât a fost iertat de către succesorul părții vătămate.

Având în vedere poziția victimei, în speța dată, toate circumstanțele cauzei în cumul, ținând cont de principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră, că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă, în cauza deferită judecării.

Nu este întemeiat nici următorul motiv de critică din recursul procurorului, precum că instanțele de fond au încălcat dispoziția art. 90 Cod penal și prin faptul că în dispozitivul deciziei nu i-au stabilit inculpatului careva interdicții. În acest sens, Colegiul penal remarcă, prevederile alin. (6) art. 90 Cod penal potrivit cărora, *aplicând condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată îl poate obliga pe condamnat, stabilindu-i obligații indicate expres în norma dată*. Din sensul normei precitate rezultă, că instanța de judecată poate, adică este în drept de a-i impune condamnatului obligații suplimentare în caz de condamnare cu

suspendare condiționată a executării pedepsei, ceea ce nu presupune în mod neapărat sau imperativ stabilirea a careva obligații nominalizate în norma dată. Mai mult ca atât, învederând prevederile art. 90 alin. (7) Cod penal coroborate cu cele ale art. 261 alin. (4) Cod de executare, organul care exercită controlul asupra comportării celui condamnat cu suspendare condiționată a executării pedepsei este în drept, în caz de necesitate, să înainteze demers privind instituirea unor astfel de obligații.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea aplicării dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Mitrofanov V.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În temeiul celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Mitrofanov Victor Xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 23 iunie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie